

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.610 van 25 februari 2013
in de zaak A. 203.672/X-15.009.**

Derden-verzet tegen het arrest nr. 216.844 van 14 december 2011.

In zake : de stad IEPER
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Antoon Lust
 kantoor houdend te 8310 ASSEBROEK-BRUGGE
 Baron Ruzettelaan 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Aerts
kantoor houdend te 9000 GENT
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. Lena BOERAEVE
2. Geert CLAREBOUT
3. Marleen CLAREBOUT
allen bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Coppens
kantoor houdend te 8800 ROESELARE
Westlaan 358
bij wie woonplaats wordt gekozen
4. de WEST-VLAAMSE INTERCOMMUNALE (WVI)
woonplaats kiezend te 8310 BRUGGE
Baron Ruzettelaan 35

I. Voorwerp van het beroep

1. De vordering, ingesteld op 16 februari 2012, strekt tot derden-verzet tegen het arrest nr. 216.844 van 14 december 2011.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 20 maart 2012. De tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 hebben een memorie ingediend.

De tussenkomende partij sub 4 heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 17 september 2012. De tussenkomende partij sub 4 heeft een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij en de tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 februari 2013.

Wvd. kamervoorzitter Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jelle Snauwaert, die loco advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Paul Aerts, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Meindert Gees, die loco advocaat Alain Coppens verschijnt voor de tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Frans De Buel heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Onderzoek van de ontvankelijkheid

Standpunt van de partijen

3. Artikel 48, tweede lid van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: procedurereglement), bepaalt :

“Is niet ontvankelijk het derden-verzet van hem die verzuimd heeft vrijwillig tussen te komen in de zaak, wanneer hij er nochtans kennis van had”.

4. In het bij het inleidende verzoekschrift gevoegde besluit van het college van burgemeester en schepenen van 17 januari 2012 van de verzoekende partij wordt gesteld dat zij “op donderdag 12 januari (...) op de hoogte (werd) gesteld dat er een negatief tussenarrest inzake de ontvankelijkheid is in de zaak L.B., G.C. en M.C. tegen (het) Vlaams(e) gewest en WVI. Het beroep strekt tot nietigverklaring van de impliciet afwijzende beslissing van de Vlaamse minister (...) tot het uitvoeren van de voor de ordening van het gemeentelijk uitvoeringsplan van de stad Ieper ‘Hoge Akker II’ vereiste werken”.

5. De tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 stellen dat de verzoekende partij “wel degelijk op de hoogte (was) van de eerste procedure”. Ter staving hiervan wijzen zij o.m erop dat de tussenkomende partijen sub 1 en 2 “op 18 augustus 2010 (...) administratief beroep (hadden) ingesteld tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van verzoekende partij

dd. 27 juli 2010 houdende weigering van (een) stedenbouwkundige vergunning voor wegenis-, riolerings- en terreinaanlegwerken fase 1 RUP Hoge Akker II” en dat zij in hun beroepsakte voor de deputatie o.m. het volgende hebben gesteld:

“De aanvraag beoogt de realisatie van de bestemming voorzien in het GRUP Hoge Akker II. Verzoekers hebben op 14 juli 2009 een verzoek ingediend bij de Vlaamse minister, bevoegd voor de ruimtelijke ordening, teneinde belast te worden met de uitvoering van de ontwikkeling van dit gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan.

De wettelijke grondslag daarvoor bevindt zich in art. 2.4.3 VCRO.

Gezien het uitblijven van een uitdrukkelijke beslissing, hebben verzoekende partijen op 10 november 2009 een aanmaning verstuurd overeenkomstig art. 14, § 3 R.v.St.-Wet.

Ook deze aanmaning bleef zonder gevolg zodat verzoekers op 10 mei 2010 een vernietigingsberoep hebben ingesteld bij de Raad van State tegen de impliciet afwijzende beslissing (...).”

Zij stellen dat zij een afschrift van dit bouwberoep met een aangetekende brief van 18 augustus 2010 aan de verzoekende partij hebben meegedeeld en dat deze laatste “op dat ogenblik (...) van het bestaan van de zaak af(wist) en (...) het haar vrij(stond) om tussen te komen, wat zij -in tegenstelling tot de WVI- nagelaten heeft te doen” en derhalve “geen onwetendheid (kan) voorwenden want de kennisgeving gebeurde per beveiligde zending, zoals de VCRO voorschrijft”.

De tussenkomende partijen besluiten daaruit dat de verzoekende partij “niet langer gerechtigd (is) haar eigen nalatigheid ongedaan te maken met een derden-verzet en op deze manier een in de wet niet voorziene mogelijkheid van beroep tegen een arrest van de Raad van State uit te oefenen”.

6. De verzoekende partij repliceert :

“(dat) men (...) in redelijkheid niet (kan) voorhouden dat de omstandigheid dat in een administratief bouwberoep terloops melding wordt gemaakt van een voor de Raad van State aanhangige procedure die een totaal ander voorwerp heeft en waarvan niet de minste nadere specificatie en informatie wordt gegeven, zoals bijvoorbeeld de vermelding van een dossiernummer, die verdere opzoeken mogelijk kunnen maken, laat staan een kopie wordt medegedeeld, geacht moet worden een voldoende kennisgeving in te houden die een derde belanghebbende er moet toe aansporen op zoek te gaan naar de waarachtigheid van die terloopse mededeling en de precieze inhoud en draagwijdte ervan. Voldoende ‘kennis’ hebben van een bestuurlijke akte, resp. een procedure

tegen een bestuurlijke akte, die aan een rechtssubject nadeel kan berokkenen, vereist dat de betrokkene voldoende zekerheid moet hebben over de precieze inhoud en draagwijdte van, te dezen, een procedure waarvan de afloop nadelig kan zijn.

Die terloopse melding in een akte met een gans ander voorwerp, voldoet daaraan niet.

Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van art. 13 EVRM dat aan eenieder een daadwerkelijke en effectieve toegang tot de rechter waarborgt en geen louter papieren toegang. Het vereist dat de regels van de rechtspleging voldoende omschreven en transparant zijn om de rechtszoekende toe te laten zich op een nuttig ogenblik tot de rechter te wenden met kennis van zaken. Ook art. 13 van de grondwet vereist dat de procedureregelen objectief worden vastgelegd (Cass., 7 januari 1997, Arr.Cass., 1997, 33). Men kan bezwaarlijk aannemen dat de litigieuze mededeling in het bouwberoep van de tussenkomende partijen dd. 18 augustus 2010 als een afdoende objectieve regel van rechtspleging kan worden aangezien die de verzoekende partij(...) er had moeten toe aanzetten verder op zoek te gaan om er zich van te vergewissen of het aangewezen was in die procedure al dan niet tussen te komen”.

7. In de laatste memorie stelt de verzoekende partij nog dat artikel 48, tweede lid van het procedurereglement “niet (zegt) wat moet worden verstaan onder ‘de zaak’ en ‘de kennis’ die de betrokkene ervan had”, “dat de invulling daarvan in de eerste plaats (...) toekomt aan de rechter” en wel zodanig “dat de burger er met afdoende rechtszekerheid kan uit afleiden hoe hij zich in concreto procesrechtelijk dient te gedragen, eensdeels, en dat hem maximaal de toegang tot de rechter wordt gewaarborgd, anderdeels”. De verzoekende partij beroept zich op de artikelen 6, § 1 en 13 EVRM en “het (grondwettelijk) rechtszekerheidsbeginsel. Zij stelt voorts:

“2. Zeggen dat de loutere mededeling in een beroepsakte betreffende een weigering tot stedenbouwkundige vergunning, gericht aan het CBS dat die vergunning heeft geweigerd van het feit dat er annulatieberoep werd aangetekend tegen een stilzwijgend besluit van de Vlaamse minister om de stedenbouwkundige beroepers te machtigen tot zelfrealisatie van de onteigende zone over te gaan, een afdoende kennisgeving inhoudt aan de verzoekende partij - die het CBS niet is en ervan te onderscheiden is - dat er daadwerkelijk daaromtrent ‘een zaak’ bij Uw Raad is ingeleid, lijkt met voormelde interpretatieregels niet bestaanbaar te zijn.

2.1. Vooreerst zijn het CBS en de gemeente, publiekrechtelijke persoon, van mekaar te onderscheiden en vallen zij niet samen. Wat het CBS verneemt, verneemt niet ipso facto ook de gemeente, zolang die mededeling niet aan de gemeenteraad ter kennis is gebracht.

2.2. Vervolgens hoeft de loutere vermelding in een stedenbouwkundige beroepsakte dat er in een andere zaak voor een jurisdictioneel orgaan een beroep is ingesteld, niet zomaar voor waar te worden aangenomen. Die mededeling op zich, niet gestaafd door een kredietwaardig overtuigingsstuk, brengt de adressaat ervan niet de afdoende ‘kennis’ bij dat er inderdaad een ontvankelijk rechtsgeding over een andere kwestie bij een andere rechtsmacht aanhangig is gemaakt, mitsdien dat er daadwerkelijk een ‘zaak’ over hangende is gemaakt.

Er is in de zin van art. 48, tweede lid, PR 23 augustus 1948 in het licht van voormelde verdragsrechtelijke en grondwettelijke bepalingen en algemene beginselen maar een afdoende en rechtszekere kennis dat er bij Uw Raad een annulatieberoep aanhangig is gemaakt, wanneer die mededeling minstens van een bewijskrachtig stuk vergezeld is. Het staat eenieder vrij te beweren wat hij wil. Het staat niet aan de ontvanger van die mededeling ze ook op haar daadwerkelijkheid en waarachtigheid te toetsen en daarvoor op zoektocht te gaan.

Het in het rapport voorgesteld advies is derhalve al te formalistisch en gaat voorbij aan de vereiste van evenredigheid die moet bestaan tussen de interpretatie van een vage en open norm, die de toegang tot de rechter beperkt, met het nagestreefde doel (m.n. de maximale waarborg dat de burger zijn grieven door een rechter daadwerkelijk beoordeeld weet”).

8. De verwerende partij stelt in de laatste memorie dat zij “enkel (wenst) te benadrukken dat een loutere, zij het onvolledige mededeling van een verzoekschrift tot nietigverklaring zonder enige vermelding van een rolnummer dan wel enige andere gegevens van de Raad van State omtrent deze procedure, geenszins als een voldoende kennisgeving kan worden beschouwd die een derde belanghebbende partij ertoe zou moeten kunnen aansporen om desgevallend in deze procedure tussen te komen”.

Beoordeling

9. Het derden-verzet is een uitzonderlijk rechtsmiddel ten behoeve van een benadeelde derde die geen kennis had van de zaak en van het bestaan ervan slechts kennis kreeg wanneer een tussenkomst niet meer mogelijk was.

Het derden-verzet staat derhalve niet open voor de benadeelde derde die niet vrijwillig is tussengekomen in de zaak hoewel hij er kennis van had en het verzoek tot tussenkomst nog had kunnen toegelaten worden.

Het antwoord op de vraag of een derde kennis kon hebben van de zaak hangt af van de omstandigheden van de zaak en is dus een feitenkwestie die tot de soevereine appreciatie van de Raad van State hoort.

Het derden-verzet wordt zodoende niet afhankelijk gemaakt van voorwaarden die een effectieve toegang tot de rechter niet garanderen of die de verzoekende partij zou aftrekken van de rechter die de wet hem toekent.

10. De verzoekende partij betwist niet de ontvangst op 18 september 2010 van een afschrift van het “verzoekschrift houdende bouwberoep” van 18 augustus 2010 tegen het besluit van haar college van burgemeester en schepenen van 27 juli 2010 waarbij aan de tussenkomende partijen sub 1 en 2 de stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd “voor het uitvoeren van wegenis en rioleringswerken + terreinaanlegwerken - fase 1 RUP Hoge Akker II aan de Hoge Akkerweg in Vlamertinge.

11. De verzoekende partij betwist dat zij door deze kennisgeving voldoende of afdoende en rechtszekere kennis had “van een ontvankelijk rechtsgeding” bij de Raad van State.

Artikel 48, tweede lid van het procedurereglement vereist niet dat bewezen wordt dat de benadeelde derde een voldoende, afdoende en/of rechtszekere kennis heeft. Het volstaat dat wordt aangetoond dat de benadeelde derde feitelijke kennis had of kon hebben van het bestaan van een zaak. Deze feitelijke kennis of mogelijkheid tot kennisname verplicht de benadeelde derde om met de hem ter beschikking staande middelen kennis te nemen van de concrete gegevens van deze voor de Raad van State hangende zaak en om te beslissen al dan niet daarin vrijwillig tussen te komen.

12. Gelet op de inhoud en draagwijdte van de door haar college van burgemeester en schepenen van de stad Ieper geweigerde bouwaanvraag, m.n. “de (zelf)realisatie van de bestemming voorzien in het GRUP Hoge Akker II”, kan het de verzoekende partij niet zijn ontgaan dat die aanvraag van de tussenkomende partijen de “opdracht” die zij aan de West-Vlaamse Intercommunale (W.V.I.) -waarin zij “deelnemer” is en derhalve

vertegenwoordigd in de algemene vergadering en de raad van bestuur heeft gegeven, zou doorkruisen. Die opdracht van de verzoekende partij behelst immers het uitvoeren, “voor haar rekening”, van de, met een onteigening gepaard gaande, ontwikkeling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) ‘Hoge Akker II Vlamertinge’, waartoe zij naar eigen zeggen “zelf niet beschikt over voldoende personeel en know-how”.

Uit die beroepsakte en meer bepaald de aangehaalde grief die gericht was tegen het in de weigeringsbeslissing van 27 juli 2010 van de verzoekende partij vervat motief als zou “het RSV in zijn richtinggevend gedeelte privaat initiatief uitsluiten en de realisatie van bedrijventerreinen in handen van de overheid zou leggen”, kan onmiskenbaar worden afgeleid dat die tussenkomende partijen “op 10 mei 2010 een vernietigingsberoep hebben ingesteld bij de Raad van State tegen de impliciet afwijzende beslissing”, meer bepaald tegen “het uitblijven van een uitdrukkelijke beslissing” op hun aanvraag om zelf te kunnen overgaan tot “de realisatie van de bestemming voorzien in het GRUP Hoge Akker II”, m.a.w. om, in toepassing van voornoemd artikel 2.4.3. VCRO, “belast te worden met de uitvoering van de voor die ordening vereiste werken”.

Er is in die omstandigheden geen sprake van een volgens de verzoekende partij “terloopse melding” welke er haar niet had moeten toe aanzetten zich nader te informeren omtrent “de precieze inhoud en draagwijdte” van dat beroep bij de Raad van State. Door deze mededeling had de verzoekende partij kennis van de zaak in de zin van artikel 48, tweede lid van het procedurereglement, te weten het door de tussenkomende partijen bij de Raad van State ingestelde annulatieberoep tegen de ministeriële “impliciet afwijzende beslissing (...) tot het uitvoeren van de voor de ordening van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan van de stad Ieper ‘Hoge Akker II’ vereiste werken”.

Hoewel de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze zaak op 18 september 2010 heeft zij verzuimd om vrijwillig tussen te komen op een ogenblik dat haar verzoek tot tussenkomst nog toelaatbaar had kunnen worden verklaard.

Het derden-verzet is onontvankelijk.

IV. Geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep

13. De tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 stellen in de laatste memorie dat “gezien de manifeste kwade trouw in hoofde van de stad Ieper” deze “veroordeeld dient te worden tot een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep en daartoe een rechtsdag te bepalen overeenkomstig art. 37 RvS-wet”.

14. Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan afgeleid worden uit het bestaan in hoofde van de verzoekende partij van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie.

15. Nog daargelaten dat het in beginsel niet aan de partijen toekomt te vragen dat de Raad van State een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep zou opleggen, blijkt het bestaan van een dergelijk misbruik te dezen niet. Het enkele feit dat de verzoekende partij voor haar rechten opkomt, zij het laattijdig, vormt op zich nog geen bewijs van een kennelijk onrechtmatig beroep wegens “manifeste kwade trouw”. Er is te dezen dan ook geen aanleiding om een boete op te leggen wegens het zogezegd kennelijk onrechtmatig karakter van het derden-verzet.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot derden-verzet.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot derden-verzet, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomsten, begroot op 500 euro, ieder voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig februari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Pierre Lefranc